

за 4 гласенъ смѣсенъ хоръ; мотети за 8 гл., двоенъ хоръ и органъ; 6 хорала за 4 гласенъ смѣсенъ хоръ; „Човѣкътъ“ — мотетъ за алтъ-соло и 6 гласенъ хоръ; магнификатъ за сопранъ, хоръ и оркестъръ; 6 поеми отъ Айхендорфъ, за 6 гласенъ мъжки хоръ; 3 духовни пѣсни за пѣне, цигулка и кларинетъ; „Фуга“ и „Творба“ — за струненъ оркестъръ (1930), операта „Июргъ Иенагъ“; (Дрезденъ 1930), прелюдия и фуга — за цигулка и органъ; 3 хорални форшпила; Триптиконъ; нова преработка на 69-тия псаломъ (1930) и др.

Кампаньоли, Бартоломео — Campanoli, Bartolomeo — бележитъ цигуларъ и композистъ, род. 10 септ. 1751 въ Ченто при Болоня, умр. 7 ноемв. 1827 въ Нойстерлицъ, ученикъ на Нardini, концертиралъ въ Италия, после въ Полша; 1780 е музикадиректоръ на Курландския херцогъ въ Дрезденъ, после концертмайсторъ на „Гевандхауза“ въ Лайпцигъ (1797—1816) и най-после въ Нойстерлицъ, дето умира. Творби: концерти за цигулка и флейта, цигулкови сонати, дуети за 2 цигулки, 41 капричи за алтъ-виола и една школа за цигулка — „Изкуството да се свири добре на цигулка“.

Кампра, Андре — Campra, Andre — значителенъ французски оперенъ композистъ, род. 4 дек. 1660 въ Ексла Провансъ, умр. 29 юни 1744 въ Версайлъ при Парижъ, капелмайсторъ въ разни градове, отъ 1694 такъвъ на „Нотр-дамъ“ въ Парижъ, 1722 кралски капелмайсторъ и директоръ на музикалнитъ пажове. Творби: опери — „Галантна Европа“ (1697), „Венециански карнавалъ“ (1699), „Ифигения въ Таврида“ (1704), „Музитъ“, „Танкредъ“ (1702), „Идоменей“ (1712), „Венециански празникъ“ (1710), „Любовта на Марсъ и Венера“ (1713), „Ахилъ и Дейдмия“ (1735) и др., както и кантати, мотети и една меса.

Канабихъ, Кристианъ — Cannabich, Christian — значителенъ композистъ отъ Манхаймската школа, и цигулковъ виртуозъ, род. 1731 въ Маихаймъ, умр. 22 февр. 1798 въ Франкфуртъ а/М., ученикъ на Йох. Щамицъ и на Йомели въ Италия, а следъ връщането си бива назначенъ за концертмайсторъ и диригентъ на камерната музика,

отъ 1778 — на сжщата длъжностъ въ Мюнхенъ. К. има заслугата, че разширява формата и увеличава състава на оркестъра, съ въвеждането на кларинетитъ. Творби: 100 симфонии, концерти за цигулка, квартети и нѣколко опери: „Ангелика“, „Слизането на Херкулеса“, „Електра“ и др.

Канари, фр. canarie — старъ французски, бързъ танцъ, въ $\frac{6}{8}$ тактъ, съ ритъмъ, приличенъ на тоя на жигата, като всѣка първа отъ тритъ осмини е съ точка:

Така сж го нотирали Люли, Мюфа и др. композисти въ своитъ сюити — до като Куперенъ го е нотиралъ въ $\frac{3}{4}$ тактъ. К. е билъ моденъ танцъ въ времето на Карла IX, и носи името си отъ единъ маскарадъ, на който играчитъ се явявали въ облѣкла като дивацитъ отъ Канарскитъ острови.

Канкрицаменте, ит. cancrizamente — обратно, наопъки.

Канонъ, гр. κανον — наричали старитъ гръци монохорда, защото съ помощта на него сж определяли интервалитъ математически. Питагоръ и неговитъ ученици сж слагали своята теория върку К-а и математиката, а Аристоксенъ и последователитъ му не сж държали при своята музикална теория за математиката.

Канонъ, гр. = правило — се нарича композиция въ имитационенъ стилъ, на два или повече гласа, при която всѣкой единъ отъ гласоветъ, следъ известно разстояние, възпроизвежда една и сжща мелодия (cantus). Сжщността на К. лежи въ непрекъсването на мелодията (темата), преди да се възпроизведе непомѣнена, и всѣки гласъ да не се преустановява (спира) преди влизането на следващия. Споредъ броя на гласоветъ, К-тъ бива: дву, три, четири или много-гласенъ. Най-стария канонъ е английската пѣсенъ „Лѣто е дошло“ отъ Harleian отъ края на Х в., нотирана въ XIII в., озглавена съ думата Rota (колено) и имаща форма на К. на 4, 3 или 2 гласа, придружаванъ отъ единъ видъ бурдонъ на 2 гласа. Има следнитъ видове канони: